

ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥΣ

χανόμαστε πίσω από κλειδωμένες πόρτες, κάγκελα και μπάτσους /

Οι φόβοι για τους “δράκους” / που κρύβονται μονάχα στο σκοτάδι και στα στενά / που κρύβονται στα σκούρα χρώματα / που έρχονται από αλλού / ποτέ από κάτι κοντινό / ποτέ από κάτι οικείο

Οι φόβοι για τις φωτιές / κι ας φωτίζουν λίγο -και για λίγο- το σκοτάδι

Οι φόβοι για τα ναρκωτικά / και -άμα λάχει- για τους τοξικομανείς

Οι φόβοι ότι τα ντουβάρια και η γνώση που περικλείουν θα μείνουν απροστάτευτα

ΜΑΣ ΠΝΙΓΟΥΝ ΣΤΗΝ “ΑΣΦΑΛΕΙΑ”, ΤΙΣ ΠΡΟΣΤΑΓΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ

Οι φόβοι δημιουργούν κοσμοθεωρίες / που ερμηνεύουν την πραγματικότητα χωρίζοντας συμπεριφορές σε “αντικοινωνικές” και μη, χωρίς να λαμβάνουν υπόψιν τους έμφυλους ρόλους που αυτές εμπεριέχουν, αφού τις αντιμετωπίζουν ως απλά και μόνο “αντικοινωνική βία”, ως κάτι, απλά, κανιβαλιστικό -και τίποτα παραπάνω.

Οι φόβοι δημιουργούν φωνές. Φωνές παραταγμένες και αρματωμένες, με τυπικές ή άτυπες στολές, που ψάχνουν μανιωδώς παραβατικές συμπεριφορές, συμπεριφορές που προσβάλλουν κάποια ιστορικότητα ή κάποιο ένδοξο παρελθόν -κάποια εναλλακτική τάξη, στο όνομα κάποιου εναλλακτικού “δικαίου”.

Οι φόβοι δημιουργούν φωνές. Φωνές προσεγγμένες, καλοντυμένες, μα κυρίως, επαναλαμβανόμενες. Φωνές που κάθε μέρα βλέπουν εστίες ανομίας, δημόσιους κινδύνους, άβατα και αναγκαιότητα επέμβασης των αρμοδίων. Φωνές που απαιτούν την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, με τη συνοδεία των μπάτσων, είτε ένστολων είτε με φοσφοριζέ γιλέκα. Φωνές που καθιστούν την ασφάλεια ένα ζήτημα ατομικό, και θέτουν ως μοναδικό αποδέκτη του αιτήματος για αυτήν το κράτος.

Οι φωνές δημιουργούν φόβους. Φόβους που δεν τίθενται υπό συλλογική

διαχείριση, παρά μόνο ατομική, που ψάχνουν την ασφάλεια στους φωτισμένους και καθαρούς δρόμους, στην επιτήρηση των σωμάτων και την ποινικοποίηση όσων από αυτά περισσεύουν ή αρνούνται. Που αντικαθιστούν την καθημερινή συνάντηση με την ασφυξία της τάξης και την εκκωφαντική σιωπή της κλειδωμένης πόρτας. Που βλέπουν το άσυλο είτε ως κάτι αυθύπαρκτο και απαραβίαστο -σαν κάποιο δικαίωμα του φοιτηταριάτου- είτε ως ένα νομικό παραθυράκι που καλύπτει το (παρα)εμπόριο κάθε είδους / αλλά ποτέ ως ένα ζήτημα σχέσεων, ποτέ ως κάτι που επαφίεται σε όσους και όσες βρίσκονται εντός των ορίων του.

Ο φόβος είχε ανέκαθεν υλικές μορφές. Μορφές που συναντάμε κάθε μέρα -ή κάθε βράδυ- από και προς τη σχολή ή το σπίτι, μορφές που απειλούν τα σώματά μας με χίλιους τρόπους. Για τις μορφές αυτές, ωστόσο, δεν μας μίλησε ποτέ κανείς, όπως μας μίλησαν για τους κατασκευασμένους φόβους. Μας είπαν για όσα πρέπει να φοβόμαστε, και για τα μέρη που πρέπει να αποφεύγουμε. Αυτοί που δεν βρίσκονται καθημερινά σ' αυτά τα μέρη και που δεν τους αφορούν. Δε μας ρώτησαν πως νιώθουμε όταν βρισκόμαστε σ' αυτά ή πως θα νιώθαμε αν βρισκόμασταν σ' αυτά με όρους συλλογικούς.

Για εμάς ο φόβος είναι πραγματικός, ενώ αυτοί φοβούνται τη διάρρηξη της κοινωνικής συνοχής και μια κατάσταση που μπορεί να ξεφύγει απ' τον κοινωνικό έλεγχο. Το πανεπιστήμιο καθίσταται ως μια διαχωρισμένη σφαίρα, εντός της οποίας πρέπει να κυκλοφορεί μόνο η γνώση, οι πομποί και οι δέκτες της.

Ο φόβος ως συναίσθημα δεν είναι κάτι κακό. Είναι απαραίτητο όμως, να αναγνωρίζεται ως τέτοιο, και να τίθεται υπό συλλογική επεξεργασία. Στην περίπτωση του ΑΠΘ, στο πεδίο του φόβου φαίνεται να υπάρχει παρθενογένεση. Ξυπνήσαμε μια μέρα και ήταν εκεί, μας λένε. Και από τότε υπάρχει μονάχα ως κραυγή, **που ουρλιάζει για να μείνουν τα πάντα ως έχουν.**

